— Vai, iartă-mă! strigă Alice, temîndu-se să n-o fi supărat pe biata făptură. Am uitat că nu-ți plac pișicile!

—Auzi vorbă „nu-ți plac pisicile"! strigă șoarecele, cu glas pițigăiat și plin de ură. Ție ți-ar plăcea pisicile dacă ai fi în locul meu?

— Știu și eu? Poate că nu mi-ar plăcea, spuse Alice împăciuitoare. Dar nu te supăra. Îmi pare rău că nu pot să-ți arăt pisica noastră! O cheamă Dina. Sînt sigură că numai dacă ai vedea-o ai începe să iubești pisicile. E atît de dulce și de blîndă, urmă Alice, vorbindu-și mai mult sieși pe cînd înota alene prin baltă. Toarce la gura sobei, își linge labele și se spală pe față. Are o blăniță atît de moale, și tare mai e plăcut s-o mîngîi! și e grozavă la prins șoareci... Vai, iartă-mă! strigă Alice deodată, căci părul șoarecelui se făcuse măciucă și fetița se gîndi că bietul de el se simte foarte jignit.

— Dacă nu vrei, nu mai vorbim de ea, adăugă Alice.

— Nu mai vorbim! strigă șoarecele, tremurînd din cap pînă în vîrful cozii. Ca și cum eu aș vorbi vreodată de un asemenea subiect! Familia mea a urît întotdeauna pisicile... ființele astea scîrboase, josnice, vulgare! Să nu mai aud, te rog, numele lor!

— Nu-l voi mai rosti niciodată! Și Alice se grăbi să schimbe vorba: Spune, îți plac... îți plac... cîinii?

Șoarecele nu răspunse și de aceea Alice vorbi mai departe:

— Să vezi, alături de noi șade un cățel de toată frumusețea, pe care tare mi-ar plăcea să ți-l arăt. E un fox cu ochi vioi și cu părul castaniu, lung și creț. Îți aduce orice arunci și se ridică în două labe ca să ceară mîncare. Mai știe să facă și o seamă de alte lucruri... de nici nu le mai țin minte pe toate... e al unui fermier vecin cu noi, care spune că e atît de folositor, încît face sute de lire... zice că ucide toți șobolanii... Vai, ce-am făcut! strigă Alice amărîtă. Mi se pare că iar l-am